
Vefalı olmanın, verilen sözü yerine getirmenin önemi

Sevgiyi sürdürmeye, sevgi, dostluk bağlılığını gözetmeye vefa denir. Kuran-ı Kerimde Canab-ı Hakk buyuruyor ki;

'...Çünkü (onlar) söz verdikleri zaman sözlerini yerine getirenler ve sıkıntı (fakirlik), hastalık ve savaşın şiddetli ânında sabredenlerdir...' (Bakara suresi 177. ayet)

'...Verilen sözü de yerine getirin! Çünkü verilen sözde bir mes'ûliyet vardır. (İsrâ suresi 34.ayet)

Peygamberimiz (asm) buyuruyorlar ki:

Allâhım! Ben Sen'in kulunum. Gücüm yettiği kadar ahbine ve va'dine sadâkat gösteriyorum!" (Buhârî, Deavât, 16)

Peygamberimiz(asm) Mekkedden yıllarca ayrı kalmıştı ve Mekkeyi çok severdi. Halbuki Peygamberimiz(asm), Mekke'nin fethinden sonra bile Medinelilerin İslamiyet için yaptıkları fedakârlıklardan dolayı ahde vefa olarak Medine'de kalmıştır. Vefa, fertlerin bütünleşmesini, toplulukların "millet" olmasını sağlar. İnsanın, kendisinin yetişmesinde emeği geçenlere minnettar olması, insanlığının gereğidir.

Hz. Mevlana der ki:

Dostlarını daima vefa ile hatırla. Arayan sen ol, bulan sen tanıyan sen ol, kucaklayan yine sen. Kula vefası olmayanın, Hakk'a vefası olmaz.

Bir adamın birçok hüner, fen, bilgi sahibi olduğuna bakma! verdiği sözde duruyor mu? vefası var mı? asıl ona bak! hakla ettiği sözleşmeyi yerine getiriyorsa, insanlara verdiği sözde

duruyorsa, vefâlıysa onu istediğın kadar öv!

Geleceğini biliyordum...

Savaşın en kanlı günlerinden biriydi. Asker, en iyi arkadaşını az ilerde kanlar içinde yere düştüğünü gördü. İnsanın başını bir saniye bile siperin üzerinde tutamayacağı ateş yağmuru altındaydılar. Tam siperden dışarı doğru bir hamle yapacağı sırada, başka bir arkadaşı onu omzundan tutarak içeri çekti.

-Delirdin mi sen? Gitmeye değer mi? Baksana delik deşik olmuş. Büyük bir ihtimalle şehit olmuştur. Artık onun için yapabileceğin bir şey yok. Boşuna kendi hayatını tehlikeye atma. Fakat asker onu dinlemedi ve kendisini siperden dışarıya attı.

İnanılması güç bir mucize gerçekleşti, asker o korkunç ateş yağmuru altında arkadaşına ulaştı. Onu sırtına aldı ve koşa koşa geri döndü. Birlikte siperin içine yuvarlandılar. Fakat cesur asker yaralı arkadaşını kurtaramamıştı. Siperdeki diğer arkadaşı,

-Sana değmez demiştim. Hayatını boşu boşuna tehlikeye attın.

-Değdi, dedi, gözleri dolarak, değdi...

-Nasıl değdi? Bu adam şehit olmuş, görmüyor musun?

-Yine de değdi. Çünkü yanına ulaştığımda henüz sağdı. Onun son sözlerini duymak, dünyalara bedeldi benim için. Ve hıçkırarak arkadaşının son sözlerini tekrarladı:

-Geleceğini biliyordum... Geleceğini biliyordum...

[Bu konudaki slaytı üst seçeneklerdeki "İslamiyet" seçeneğinden "Kısa Sunular" seçeneğine tıklayarak ulaşabileceğiniz gibi buraya tıklayarak da ulaşabilirsiniz.](#)